

POŘÁD JSEM TO JÁ

Dokapala mi třetí dávka Solumedrolu. Na to, že se s novou RS „kámoškou“ teprve oťukáváme, se zřejmě rozhodla vzít naše seznamování docela vážně. Asi jako když poznáte docela fajn kluka a rozhodnete se, že čím více času mu budete věnovat, tím raději vás bude mít. Ve skutečnosti to ale milého chlapce dříve nebo později nejspíš přestane bavit. Jo, to je holt úděl nás - nesnesitelně snaživých- holek. A Rska patří do našeho klubu. Ne, že bych ji tedy díky další návštěvě nemocnice měla raději, ale rozhodla jsem se jí postavit čelem a nenechat si zkazit náladu.

Tentokrát jsem na svou poslední kapačku zakotvila v pokoji vedle starší paní, která zde ale nebyla jen ambulantně, jako já. Ačkoli si pustila televizi, ve které se operní pěvkyně svým vysokým hlasem snažily vyzpívat část textu: „Ti, co přežili Covid 19..“, udržovala jsem si čistou mysl a jen lehce si povzdechla. Paní zbystřila a okamžitě se mne ptala, zda jsem v pořádku. Ujišťovala jsem ji, že nemusí mít strach, že mi to jen pomalu utíká a pak mě napadlo..

„Jdu potom ještě dolů, do kiosku, pro něco dobrého sestřičkám, nechcete také něco přinést?“

„Jé, to jste hodná! Dala bych si ovoce, nějaké jablko, nebo nektarinky.“

„Dobře!“ odpověděla jsem a těšila se, jak určitě vyberu ještě nějakou dobrotu navíc, kterou bych paní přinesla.

Po chvíli se ale ozvalo: „Ne, vlastně ne. Manžel mě sem balil hrozně narychlo, já tu s sebou nemám peníze. Neměla bych Vám to jak zaplatit.“

„To vůbec neřešte!“ mávla jsem rukou a pomalu se obouvala.

„Ne, to ne, takhle to nejde.“ (neu)stále odporovala.

Usmála jsem se: „Víte jak se to říká, já teď potěším Vás a Vy, až se se to bude hodit, pomůžete zase někomu dalšímu..“

„Tak to ale nejde. Ten, kdo tohle začíná, je na tom potom tratnej.“

„Ne, mně taky lidé pomáhají, no vážně!“

„Takže už je to takové kolečko?“ pronesla nadějeplně.

„Ano, přesně tak! Tak já jsem za chvíli tady!“

Sestřičky měly radost. Paní mi děkovala, přála štěstí a byla potěšena. Slíbila, že tu radost teď zase ona předá dál...

Došlo mi, jak si často nevědomky nastavujeme zrcadlo. Příběh, který se tam odehrál byl totiž obrazem mého života, ačkoli jsem si to uvědomila až o něco později. Když mi poprvé sdělili moji diagnózu, byla jsem na tom stejně, jako paní v nemocnici. Všechno bylo tak nějak narychlo a věci, které jsem v tu dobu intuitivně a nadšeně s radostí přijala a slíbila, často nešly splnit. Nebylo to sice tak, že bych u sebe neměla peníze, občas jsem ale neměla sílu, náladu anebo naději. Přátelé a lidé okolo mě byli Těmi, kteří tehdy začali tenhle kruh dobra.

Oni byli Ti, kteří mi vlévali energii do žil a postavili mě zpátky na nohy. Pomyslně mi také přinesli to ovoce, jehož přijetí mě zavázalo k tomu, abych i já pomohla někomu, kdo to bude potřebovat. A tak to všechno začalo...

Když jsem psala do literární soutěže Impulsu poprvé, vyhrála jsem cenu poroty a první místo v kategorii dospělých. V příběhu o „Dívce, která se otáčela za sluncem“ jsem tehdy popisovala sebe. Nejprve jako dívku, která světem projížděla na kole, později jako dívku, která ani po těžkém rozchodu neztratila svou víru. Bylo to těžké období a dříve bych řekla, že asi nejtěžší v mém životě. Do této doby mě vlastně nic jiného, než právě příšerně katastrofální vztahy netrápilo. Po obdržení mé výhry- knihy o roztroušené skleróze- jsem se rozhodla ji věnovat těm, kteří ji opravdu potřebují. Vzhledem k tomu, že jsem na střední škole vypracovávala seminární práci, která se tematicky dotýkala lidí s touto diagnózou, byla jsem doteď členem internetové diskuze. Nebylo proto těžké ji nabídnout. Bohužel, brzy bylo mnohem těžší přijmout fakt, že ji budu potřebovat i já.

Pár měsíců po obdržení výhry jsem si začala všimnout zhoršeného vidění. Vždycky jsem viděla dobře, ve školce jsem se naučila vidět až za roh, přesto jsem ale cítila, že všechno není tak, jak by mělo být. A tak jsem se objednala na nejbližší oční, které jsem v okolí svého bydliště našla. V duchu už jsem se těšila, jak tuhle návštěvu nějak přetřpím a odpoledne se vydám za svým přítelem, abych si užila volný víkend. Ano, tehdy jsem zase chvíli nebyla sama, ačkoli i tento přítel je nyní již pouze expřítelem. Tentokrát to nebylo o mé přílišné snaživosti, ačkoli ani ta by zřejmě v souboji s jeho neutuchající touhou po počítačových hrách nezvítězila.

No, paní doktorka mi oči rozkapala, zorničky se rozšířily a já tak trochu vypadala jako poloviční feťák. Už jsem vlastně skoro stála ve dveřích s tím, že budu potřebovat brýle, když jsme přišly na to, že to asi nebude ten pravý problém. A tak jsem byla vyslána na oční oddělení do nemocnice. Tam ale bohužel nebylo tak lehké se objednat, tak byl termín návštěvy prozatím v nedohlednu. Odjela jsem za přítelem, nicméně ještě ten den mi volal můj strýc (díky Bohu za něj!), že se s nimi domluvil (díky Bohu za to, že je taky doktor!) a zítra dopoledne mě v nemocnici budou čekat na vyšetření. Moje mamka, která má podle mého názoru zřejmě nějaký sedmý smysl, který umí předvídat nepředvídatelné, se tedy další den vydala do nemocnice semnou. Vzhledem k tomu, že oční nález nebyl nijak vážný, ani určující, odebrali mi krev a objednali mě na magnetickou rezonanci a následnou kontrolu s konzultací výsledků.

Člověk mívá, Covid-19 mění. Kde se vzal, tu se vzal, najednou tu byl nouzový stav. A já byla ve svém živlu. Dívka, co se otáčela za sluncem se znovu nadchla pro okolí, které potřebovalo její pomoc. Šli jsme roušky do brzkých ranních hodin, rozdávali je potřebným, přijala jsem nabídku na dobrovolnictví v call centru, kde jsem každý den vyřizovala žádosti seniorů o nákupy. Nakupovala jsem a nosila jim jejich nákupy až domů. Byla jsem šťastná a měla jsem pocit, že můj život má konečně opravdový smysl. Starosti všedních dnů byly pryč a já jsem cítila jen neskutečnou vděčnost za to, že ačkoli nemohu chodit do práce, mohu se zapojit jinak. Za to, že mohu být součástí toho dobrého, co se teď v lidech probudilo a čeho bylo kolem mě

najednou tolik. Vlastně je to zvláštní, ale na tuhle dobu budu vždycky vzpomínat krásně. Možná taky proto, že dokud trvala, byla jsem v pořádku.

Magnetická rezonance a s ní i návštěva, která měla následovat, byla přesunuta. Po telefonické rozpravě s paní doktorkou jsem byla informována, že bude v době mé rezonance na dovolené, takže si mám jen zavolat pro výsledky. Někdo z oddělení mi je určitě sdělí a my se potom společně setkáme až skoro za měsíc. A tak jsem souhlasila. Dva dny poté, co jsem v call centru obdržela nádhernou květinu jako poděkování za pomoc v době krize, jsem se vydala na magnetickou rezonanci. Co Vám budu povídat, bylo to jako když Vás zavřou do rakve a zapomenou zhasnout světlo. A taky být potichu. Moje mamka mi říkala, že když mám menší mozek, nebude rezonance trvat tak dlouho. Buď ho mám fakt obří, nebo na mě zapomněli, anebo čas uvnitř prostě ubíhá jinak. Měla jsem tíživý pocit, že to snad nikdy ne(s)končí. Ulevilo se mi, když jsem konečně mohla jet zase domů, kde mě moje mamka vystavila dalšímu nikdy nekončícímu utrpení- každých deset minut mě přemlouvala, abych se už zavolala zeptat na ty výsledky. Ano, na ty, které měly být nejdříve za hodinu. A tak jsem volala. Zvláštní bylo, že v momentě, kdy mi sdělovali, že je všechno úplně v pořádku, se mi vlastně vůbec neulevilo. Když je všechno v pořádku, jak je tedy možné, že vidím hůř? To už se to nikdy nezlepší? Zhorší se to? Co jako bude dál? Spousta otázek, ale jen jedna odpověď: „Někdy se to prostě nezjistí, ale tyhle výsledky jsou v pořádku.“ No tak jo.

Všichni byli šťastní, radovali se, že nikdo nic nenašel a že tedy asi brzy neumřu, nebo že nemám nějakou nemoc, kterou bych musela řešit do konce svého života. Třeba roztroušenou, že jo, to by bylo fakt blbý, haha.

Jenže strejda je pečlivka a co víc, hlavně je to skvělý doktor. Konzultoval moje výsledky z rezonance s dalšími neurology a brzy následoval další zajímavý telefonát, kde se mi snažil sdělit, že sice nenašli nic tak znepokojivého, ale že „něco tam je“ a po poradě s mladým, perspektivním kolegou H. by byli raději, kdybych – jenom pro jistotu nás všech- ještě podstoupila lumbální punkci. Jen jako aby byl fakt klid. Strejda se mě tenkrát ptal, jestli jsem pro? No jasně, proč bych si do sebe nenechala píchnout obří jehlu, když se ve výsledcích přece úplně původně nic nenašlo? V seriálu Dr. House lumbální punkce vždycky vypadala jako obrovská zábava, nebo se pletu?

No jo, nechtěla jsem, ale nakonec jsem neměla na výběr. Nevím, jestli byl na lumbální punkci nejlepší ten super sympatický doktor H., který se mě hned na začátku ptal: „Vy jste ale docela pohodář, ne?“, když jsem byla v klidu, nebo ten super sympatický doktor H., co se mě snažil rozptýlit, když jsem se pod jehlou v zádech trochu prohnula a můj klid mě opustil. Nejvíce adrenalinový zážitek této akce byl ale fakt, že po vykonání zákroku je doporučeno pít nápoje s vysokým obsahem kofeinu. A taky musíte několik hodin ležet. No a víte, co udělá kofein s Vaším močovým měchýřem? Zkuste si potom dojít na záchod, když se NESMÍTE! zvednout z postele. Tohle už v Dr. Houseovi nikdo neříkal.

Když konečně nastala ta chvíle, kdy jsem se mohla zvednout a pokojně odejít domů, zbývalo jen přinést lékařskou zprávu. Doktor, který doteď oplýval vtípem a snažil se mě povzbuzovat,

pro ni odešel a dlouho se nevracel. Již ráno před zákrokem mě informoval o tom, že z dnešních výsledků punkce toho moc nezjistí, bude mě tedy muset telefonicky informovat až v následujících dnech. Když se teď vracel a podával mi do ruky mou zprávu, neusmíval se. Zcela bez varování pronesl větu, která mi měla změnit celý život: „Nemám ale dobré zprávy. Nejspíš to bude ta roztroušená skleróza, už teď jsem viděl velké množství protilátek...“

Víc už jsem neposlouchala. Na chvíli se všechno zastavilo. Když jsem za pár minut nastoupila v nemocnici do výtahu, držela jsem slzy přesně do chvíle, než se jeho dveře zavřely. Najednou bylo všechno to, co jsem si odmítala připustit, skoro jasně řečeno. Lidé, co mě ubrečenou potkali na chodbě nemocnice si museli myslet, že mi přinejmenším někdo zemřel. Nešlo to zastavit...

Před vyšetřením se mě mamka pořád ptala: „Jak můžeš být tak klidná?“ a já měla pocit, že víc zlých věcí, než neustálé střídání příšerných partnerů se mi stát nemůže. Že takové věci se mě netýkají.

Ten klid mě najednou opustil a všechno jsem to obřečela. A potom znovu a znovu. Prakticky jsem celý den nic jiného nedělala a neustále si kladla tu samou otázku. Proč? Nebylo už toho, Bože, tak nějak dost? Vážně si tohle zasloužím? Teď jako zkoušíš, kolik toho ještě zvládnu? STOJÍ TOHLE VŠECHNO VLASTNĚ ZA TO? A na chvíli mě ten optimismus prostě opustil.

Nejlepší přátelé si sedli kolem mě, dopovali mě čokoládou a kofeinem. Utěšovali mě, objímali, kolegyně ze školky se staraly a vycházely mi ve všem vstříc. I ten, který byl nyní již mým expřítelem, se zvedl od počítače a přijel mě podpořit. Mamka tu pro mě byla od samého začátku, i když to pro ni bylo často velmi těžké. Někdy ještě těžší, než pro mne samou.

Nebýt mého úžasného strýce a jeho vtipného kolegy neurologa, možná bych ani nepřišla na to, co mi vlastně je. Svou únavu jsem přisuzovala ročnímu období, šití roušek do noci, dobrovolnickým aktivitám a dospěláckému životu.

A tak jsem nejdřív brečela před všemi, potom jsem všechny, co měli strach uklidňovala a brečela po večerech potají. A teď?

Teď jsem si řekla, že sdílet svou oblíbenou hlášku: „ŽIVOT JE NEJLEPŠÍ NA SVĚTĚ...“ je jednoduché, když jde všechno tak nějak... jednoduše. A že teď je to ještě větší výzva.

Mám roztroušenou sklerózu. Chronické autoimunitní onemocnění, při kterém lidský imunitní systém napadá centrální nervovou soustavu (mozek a míchu). Diagnózu napořád. Ale po všech těch větách typu: „Ty jsi silná holka...“ „Ty jsi pozitivní, to zvládneš...“ „Ty tomu nakopeš zadek...!“ jsem se rozhodla to tak prostě vzít.

Už mě netrápí těžkosti s opačným pohlavím a vlastně ani nechtěný bedřar na prakticky nezamalovatelném místě, ani mastné vlasy v culíku, které se mi ráno prostě nechtělo (u)mýt. Začínám vidět to, co je opravdu důležité.

Za tu chvíli, co jsme spolu, mě ta moje nová známá také naučila, že občas je třeba si odpočinout. Že ne všechno musí být nutně dnes a ne všechno musí být vždy do detailů

perfektní. Že každý den ZA TO STOJÍ. Naučila mě, jak důležité je začít se trochu víc dívat na sebe. Dát si víc času, věnovat se tomu, co mě doopravdy baví a co mi dělá radost. Pořád můžu dělat práci, kterou miluju, bydlet ve svém kytka přeplněném bytě se všemi svými zvířátky a žít tak, aby byl každý den krásnej. A to ostatní, to už je ve hvězdách... Myslím, že to teď zvládám dobře a daleko víc si uvědomuji opravdu důležité věci a momenty. Cítím se šťastně. Navíc si stále myslím, že je život moc krátký na to, prožít ho ve smutku, především proto, že... je pořád nejlepší na světě!

Když jsem z hřejivým pocitem z nemocnice odcházela a myslela na paní, které jsme darovala ovoce, přišla mi naproti moje kamarádka. Najednou tam stála, objala mě a podala mi slunečnici. „Hned jsem si na Tebe vzpomněla a nemohla jsem ji tam nechat!“. V tu chvíli mi došlo hned několik věcí. Mám úžasné přátele. Kruh dobra a laskavosti funguje. Slunečnice mi pořád vykouzlí úsměv na rtech.

Hlavně mi ale přišlo na mysl, že JSEM TO POŘÁD JÁ. Dívka, co se otáčela za sluncem, dívka neztrácející víru v život, holka co má Rsku, ale nikdy to nevzdá!